

MINULOSŤ ICH ROZDELUJE. OSUD ICH SPÁJA.

ZOSTANÚ VĎAKA LÁSKE SPOLU?

Tisíc úderov srdca

A woman with long blonde hair, wearing a voluminous blue gown with a long train, stands in a doorway. She is looking out towards a sunset over a range of mountains. The sea is turbulent with white-capped waves crashing against the base of the doorway. The overall color palette is dominated by soft pinks, oranges, and blues.

KIERA CASS

NOVÝ ROMÁN BESTSELLEROVEJ AUTORKY SÉRIE SELEKCIA

COO
BOO

Tisíc úderov srdca

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk



Kiera Cass

Tisíc úderov srdca – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS  **MEDIA**

TISÍC ÚDEROV
SRDCA



TISÍC ÚDEROV SRDCA



KIERA CASS

COO
BOO

*Therese, za nič konkrétne,
ale zároveň za všetko*



OSTROV

hrad Meckonah

KIALAND

STRATFEL

hrad Vosino

KADIER

HALSGAR

ZEM NIKOHO

MONRIA

CADAAD

SIBRAL

NALK

ROSHMAR

DUCAN

CAPORE

SOGRE

hrad Meckonah

hrad Vosino



PRVÁ ČASŤ

Keď sa Annika načiahla pod posteľ, aby skontrolovala, či je jej meč stále bezpečne ukrytý, Lennox si stieral krv z toho svojho.

Kým sa vydýchaval, skúmavo sa zadíval na úbočie kopca. Ďalšie tri duše; hoci o celkovom skóre už dávno stratil prehľad. Práve vďaka všetkým tým, ktorí o svoj život prišli ostrím jeho meča, si nikto v da-hraínskej armáde nedovolil spochybňovať jeho autoritu. Annika na rozdiel od neho preliala krv len raz, aj to len náhodou, no takisto bolo len málo tých, ktorí by mohli spochybňovať jej autoritu.

Zásadným rozdielom však bolo, že tí, ktorí mohli, to aj skutočne robili.

Annika sa opatrne postavila: ešte stále cítila bolesť v nohách. Pomaly skúsila spraviť zopár cvičných krokov, až kým sa jej nepodarilo kráčať natoľko vznešene, ako mala vo zvyku. Keď do miestnosti vstúpila jej komorná, obe sa zhodli, že chôdza je akceptovateľnej kvality. Annika sa posadila za svoj toaletný stolík, no v zrkadle ešte stále sledovala roh postele. Meč tam síce bude musieť ostať skrytý deň-dva, no aj tak bola už teraz nadšená, že sa jej čoskoro naskytne možnosť obísť jedno z mála pravidiel, ktoré bola ešte stále schopná porušiť.

Lennox si medzitým schoval meč naspäť do pošvy a vykročil tichým úbočím. Kawana nový vývoj nepochybne poteší. Koniec koncov, ak si chcel pozíciu udržať, bolo jasné, že mu nesmie dať dôvod k nespokojnosti. Pretože, keď sa táto vojna skončí (ak sa vôbec niekedy začala), podriadia si celé kráľovstvo a bude to Lennox, ktorého železná ruka ho bude držať v hrsti.

Annika aj Lennox sústredene očakávali nadchádzajúci deň, nič netušiac o existencii toho druhého; nevediac, ako navzájom ovplyvnia smerovanie svojich životov.

A ako to už nezvratne urobili.

LENNOX



Ako som kráčal naspäť k hradu, zvažoval som, kam ísť prv: do mojej izby alebo do sály, ktorá slúžila ako jedáleň. Pozrel som sa dole na plášť a topánky; chrptom ruky som si utrel líce zašpinené od hlíny, potu a krvi, ktorá mi postriekala aj košeľu.

Jedáleň, rozhodol som sa napokon. Nech to len všetci pekne vidia.

Zamieril som k východnej bráne, ktorá bola spomedzi častí hradu Vosino najzanedbanejšia. Teda, niežeby na tom zvyšok hradu bol výrazne lepšie.

Hrad síce bol aktuálne naším sídlom, no malo to byť len dočasné riešenie; Vosino za čias niektorého dávno zabudnutého kráľovstva opustili a neskôr sme ho zabrali my.

Keď som vošiel do jedálne, Kawan sedel za hlavným stolom. Ako zvyčajne mu spoločnosť robila moja matka a ako zvyčajne pri nich nesedel nikto iný. Dokonca ani len ja som nikdy túto ponuku nedostal.

Zvyšok vojska sedel podľa svojich vlastných preferencií a bez akejkoľvek hierarchie.

Keď som ľahostajným krokom vykročil uličkou uprostred zorađených stolov, zápästie stále na rukováti meča, okamžite som upú-

tal pozornosť: rozhovory prešli do šepotu a ľudia začali vykrúcať hlavy, aby ma lepšie videli.

Najprv si ma všimla matka: prísne ma prepichla svojimi svetlo-modrými očami. Keď sa k nám ktokoľvek pridala, zdobené šaty a civilné oblečenie vystriedali rôzne verzie vojenských uniforiem. Málokomu ostali akékoľvek osobné predmety. To však nebol prípad mojej matky: každý deň sa pri jedle objavila v niektorých zo šiat, ktoré sa kedysi nosili na hrade. Bola jedinou ženou na Vosine, ktorej toto privilégium ešte ostalo.

Po jej pravej strane práve Kawan vyprázdňoval obsah svojej čaše. Potom ňou tresol o stôl a bradu, drsnú ako drôty, si utrel už poriadne zašpineným rukávom. Hlboko si povzdychol a jeho ťažký pohľad pristál na mne.

„A čo zas má byť toto?“ spýtal sa a rukou kývol k môjmu zakrvavenému odevu.

„Ráno sme zaznamenali tri pokusy o dezerciu,“ informoval som ho. „Možno budeš chcieť poslať vozy po mŕtvych, kým ich začnú trhať vlky.“

„To je všetko?“ spýtal sa Kawan.

To je všetko?!

Nie, rozhodne to nebolo všetko! Naopak, bol to môj ďalší príspevok pre dobro našich ľudí, v Kawanovom mene; môj ďalší pokus ukázať mu, kto som. Práve preto som tu teraz stál, ticho a postriekaný krvou, čakajúc – dúfajúc – že *konečne* uzná moje zásluhy.

Stál som pevne, odhodlaný vydobýť si svoje uznanie.

„Myslím, že je celkom pôsobivé, ak niekto sám premôže troch mladých, dobre vytrénovaných vojakov, a ešte k tomu v noci. Vďaka tomu sa podarilo uchovať naše zámery a pozície v tajnosti. A nemám na sebe ani najmenší škrabanec. Ale, samozrejme, sa môžem mýliť.“

„Ako to už v tvojom prípade často býva,“ zahundral Kawan. „Trista, upokoj si syna.“

Pohľad mi zabehol k matke, no tá mlčala. Vedel som, že ma chce len vyprovokovať; koniec koncov to bola jeho obľúbená zábavka, no napriek tomu som mal čo robiť, aby som mu na to neskočil. V tom momente sa však zo vstupnej haly ozval akýsi ruch a to ma zachránilo.

„Z cesty, z cesty!“ zakričal chlapec, ktorý vbehol do miestnosti.

To mohlo znamenať len jediné; najnovšia Misia bola splnená a naši vojaci sa vrátili naspäť.

Otočil som sa a sledoval, ako do sály vpochodovali Aldrik a jeho poskokovia, každý za sebou ťahajúc dve kravy.

Kawan sa zachechtal a ja som ustúpil nabok; bolo mi jasné, že moja chvíľa je preč.

Pretože Aldrik predstavoval všetko to, čo Kawan hľadal: mocné ramená a slabú vôľu. Keď na tom istom mieste, kde som pred chvíľou stál ja, pokľakol na kolená, do čela mu padlo niekoľko prameňov jeho rozstrapatených hnedých vlasov. Hneď za ním pokľakli dvaja vojaci, ktorých si na túto Misiu špeciálne sám vybral. Obaja boli poriadne zašpinení od červeného blata a jeden z nich bol bez košele.

Prekrížil som si ruky cez hrud' a sledoval, čo sa bude diať.

Šesť kráv v sále. Pravdaže ich mohol nechať aj vonku, no aj samotnému Aldrikovi bolo jasné, že tentokrát sa mu podaril výnimočne dobrý úlovok.

Rozhodne lepší, než telo v jutovom vreci.

„Mocný Kawan! Prinášam šesť kusov dobytky pre dahraínsku armádu a skladám ti ich k nohám na dôkaz svojej vernosti a schopnosti,“ povedal Aldrik s pokorne sklonenou hlavou.

Ozval sa potlesk: zúčastnení sa nepochybné potešili novým zdrojom potravy. Akoby to postačilo na to, aby sa dosýta najedla aspoň časť vojska.

Kawan sa postavil a prešiel dole k nemu, aby si kravy prezrel. Potom tresol Aldrika po pleci a obrátil sa k ostatným. „Čo vy na to? Potešil vás Aldrikov dar?“

„Áno!“ ozvalo sa jednohlasne. *Takmer* jednohlasne.

Z Kawana sa vydral hrdelný smiech. „Súhlasím. Vstaň, Aldrik. Poslúžil si svojim ľuďom dobre!“

Ozvalo sa ďalšie kolo pochvalných výkrikov a ja som využil príležitosť, aby som sa odpratal preč, neveriacky krútiac hlavou a premýšľajúc, komu kravy Aldrik asi tak potiahol. Takmer som sa neubránil myšlienke kritizovať ho za to, aký bol na seba hrdý, no keď mi pohľad opäť padol na moje zakrvavené oblečenie a pripomenul som si vlastné postavenie, nechal som to tak.

Napokon to všetko bola len povinnosť, a keďže som si ja tú svoju už splnil, bol čas ísť si pospať. Teda, pokiaľ s tým bude súhlasiť jediná dáma, na ktorej mi v tomto prekliatome hrade záležalo.

Otvoril som dvere do svojej izby a Bodliačik na mňa okamžite zakňučala.

„Viem, viem,“ uškrnul som sa. Prešiel som na druhú stranu k nedbalu ustlanej posteli a poškrabkal ju na temene hlavy.

Bodliačik som našiel, keď bola ešte len malá líštička. Bola poranená, takže sa zdalo, že ju jej svorka nechala napospas vlastnému osudu. Inými slovami: mne. Líšky sivé sú typicky nočné tvory, ako som sa neskôr presvedčil na vlastnej koži, no Bodliačik bola na nohách kedykoľvek, keď som sa objavil.

Zvalila sa na posteľ, otrčila mi brucho, a keď som ju trocha poškrabal, odsunul som laty, ktoré zakrývali moje okno.

„Prepáč,“ oslovil som ju. „Nechcel som, aby si ma videla takto. S mečom, aj s tým ostatným. Ak chceš, pokojne si choď teraz pobehať.“

No ona ostala ležať v posteli. Zadíval som sa na seba v malom, puknutom zrkadle, ktoré som mal položené na stole. Vyzeral som ešte horšie, než som si myslel: čelo som mal zašpinené od blata a krv mi ostriekala dokonca aj líce. Zhlboka som sa nadýchol a uterák namočil do nádoby s vodou, aby som sa umyl.

Bodliačik sa premávala hore-dole po posteli a sledovala ma pohľadom, ktorý by som neváhal nazvať ustarosteným. Napokon,

líšky sivé boli psovité šelmy a disponovali vycibrenými zmyslami, rovnako ako vlky. Bolo mi jasné, že zo mňa cíti všetko: že presne vie, čo som zač a čo som práve vykonal. No hoci mala možnosť slobodne sa pohybovať a odísť, kam chcela, vždy sa vrátila. A tak mi neostávalo iné, než dúfať, že mi to nemá za zlé.

A vlastne to bolo jedno.

Ja som si to totiž za zlé mal.

ANNIKA



„Tu, pani moja,“ povedala Noemi, keď prednú časť šiat pripevnila o trojuholníkový vystužený kus látky. „Toto je posledný kúsok.“ Potom si zahryzla do pery, a keďže vyzerala, že veľmi zvažuje, či niečo povedať, povzbudzujúco som sa na ňu usmiala.

„Nech už ide o čokoľvek, neboj sa mi to povedať. Veď my dve predsa medzi sebou nemáme žiadne tajomstvá.“

Noemi si rukou nervózne prešla po čiernych kučérach. „Vlastne ani nejde o tajomstvo, pani moja. Len premýšľam, či sa už cítite na to, opäť ho vidieť. Vidieť kohokoľvek z nich.“

Znova si zahryzla do pery; bol to jeden z jej viacerých milých zlozvykov.

Vďačne som ju chytila za ruku. „Zajtra je Deň založenia a ľudia potrebujú vidieť svoju princeznú na vlastné oči. Myslím si, že to krajinu povzbudí a to je predsa moja hlavná úloha,“ povedala som a naklonila hlavu.

Ak by bola Noemi moja naozajstná sestra, nepochybne by namietla, no keďže bola moja komorná, len odvetila: „Tak potom je to v poriadku.“

Keď som bola oblečená a vlasy mala dôkladne vyčesané, Noemi mi pomohla do tých najpevnejších topánok, ktoré našla. Bola som pripravená vyraziť.

Hoci som na hrade Meckonah prežila celý život, ešte stále ma dokázal svojimi obrovskými oknami, veľkými mramorom dláždenými plochami a galériami nadchýnať. Pravdepodobne preto, že popri svojej nespornej kráse bol Meckonah aj mojím domovom.

Moji rodičia sa však nerozhodli spečatiť svoje manželstvo v hradnom kostole, ale na poli pred hradom.

Práve tu som sa im narodila ja; tu som spravila prvé kroky, povedala prvé slová, prežívala svoje detstvo. Na toto miesto som bola patrične hrdá; svoj palác aj túto krajinu som mala úprimne rada. Existovalo len málo vecí, ktoré by som pre jej dobro nevykonala. Vlastne asi nebolo nič, čo by som pre Kadier nedokázala podstúpiť.

Pomaly som vykročila smerom k veľkej jedálni, no keď som prišla až k roztvoreným dverám, zháčila som sa. Možno mala Noemi naozaj pravdu a bolo ešte priskoro. Ale keďže si ma už stačili všimnúť, nebolo cesty späť.

Escalus ma zaregistroval skôr než náš otec. V momente vyskočil na nohy a ponáhlal sa ma pozdraviť. Keď ma objal, cítila som, ako sa mi pery rozťahujú do úsmevu; prvého za posledné týždne.

„Veľmi som ťa chcel prísť pozrieť, no Noemi mi povedala, že sa na spoločnosť ešte necítiš,“ pošepol mi a z tváre si odhrnul prameň popolavohnedých vlasov, ktoré sme spolu s prívetivými hnedými očami obaja zdedili po našej mame Eveline. Na druhej strane nebolo vôbec pochýb, že Escalus je vernou kópiou Therona Vedetteho.

„Môžem ťa uistiť, že som sa neskutočne nudila. Teda, keď som práve nevzdychala ľútosťou nad svojím aktuálnym stavom. Som si istá, že ty si mal na starosti oveľa dôležitejšie veci,“ pokúsila som sa o bezstarostný tón, no sama som počula, ako som zlyhala.

„Vyzeráš akosi inak,“ povedal a súcitne mi položil ruku na plece.

„Cítim sa akosi inak,“ povedala som a pokrčila plecami.

Stážka preglgol. „Takže je to celé už dohodnuté?“

Prikývla som a stíšila hlas. „Teraz je to už len o načasovaní, ktoré si otec zvolí.“

„Pod' sa najesť. Neexistuje trápenie, ktoré by nevyriešila trocha škorice.“ Pri tých slovách, ktoré nám tak často opakovala naša matka, som sa neubránila úsmevu. Škorica bola, popri slnečných lúčoch či hudbe, ďalším z jej liekov na trápenia duše.

Úsmev mi však z pier zišiel hneď, keď som prešla poza stôl, aby som sa uklonila otcovi. V akom rozpoložení ho dnes zastihnem?

„Vaše veličenstvo,“ pozdravila som ho.

„Annika! Rád vidím, že si opäť v poriadku,“ povedal uštipačným tónom a po tých pár slovách mi bolo celkom jasné, že temnota, ktorá mu zvykla sužovať myseľ, ho zachvátila i dnes.

Skleslo som si sadla na svoje miesto a pohľadom prebehla sálu plnú raňajkujúcich dvoranov. Štrnganie vidličiek a nožov o porcelánové taniere pripomínalo hudbu: pomedzi cinkanie sa ozývali tlmené hlasy zaujaté rozhovormi. Cez klenuté okná prenikali dovnútra lúče svetla a zdalo sa, že dnes bude prekrásny deň.

„Keď si konečne opäť na nohách, musíme sa porozprávať,“ oslovil ma otec. „Zajtra je Deň založenia a Nickolas príde už dnes večer, takže si myslím, že je to perfektná príležitosť, aby si mu navrhol manželstvo.“

„Dnes večer?“ Hoci som sa snažila zmieriť sa s nevyhnutným vývojom udalostí, aj tak by som uprednostnila možnosť mať viac času. „Ako si mohol vedieť, že sa práve dnes rozhodnem vrátiť k dvoru?“

„Nevedel som, no udialo by sa to tak či tak. Nickolas sa ukáže len vtedy, ak ide o čosi dôležité a koniec koncov, je lepšie to vyriešiť čo najskôr.“

Tak to by sme mali.

„A... musím ho požiadať *ja*?“

Otec len pokrčil plecami. „Protokol. Máš vyššie postavenie.“ Keď sa na mňa pozrel prižmúrenými očami, bolo mi jasné, že sa ešte stále hnevá, lebo som sa mu odvážila vzoprieť. „A ako sa ukázalo, si oveľa tvrdšia nátura, než sme predpokladali, takže by pre teba nemalo predstavovať problém ujať sa v tejto veci vedenia.“

Chcelo sa mi kričať: chcelo sa mi naňho zvriesknuť, že chcem späť svojho láskavého otca. Toho, ktorý mi rozumel. Toho, ktorý v mojej tvári videl črty mojej matky. Chcelo sa mi vmietnuť mu do tváre, že mi *ten* otec veľmi chýba a že robím čo môžem, aby som *tohto* muža neznenávidela.

No napriek tomu som bola pravou dcérou mojej mamy. Nasadila som úsmev, celkom odhodlaná chrániť to, čo z našej rodiny ešte ostalo.

„Nie, môj pane. To, samozrejme, nebude problém.“

„Výborne,“ povedal sucho a vrátil sa späť k svojmu jedlu.

Escalus nesklamal; na mojom tanieri naozaj čakal škoricový uzol s polevou, no hoci vyzeral nesmierne lákavo, mne bolo jasné, že chuť do jedla ma už prešla.

LENNOX



Zobudil som sa o niekoľko hodín neskôr. Bodliacik ešte stále ležala pri mne aj s ňufákom zaboreným do mojej nohy. Prekvapilo ma, že nezdupkala tam, kde sa zvykla skrývať celé dni, hoci som nemal potuchy, kde to miesto mohlo byť. Asi skrátka vycítila, že ju potrebujem.

Z vrecka na opasku som povyberal lesné plody, ktoré som ráno nazbieral, a poukladal ich pre ňu na okraj mojej postele. Potom som sa prezliekol do čiernych nohavíc, ktoré som si zastrčil do čiernych kožených čižiem; pod čiernu vestu som si obliekol bielu košeľu. A hoci som dnes už neplánoval jazdiť, prehodil som si cez seba aj plášť.

Keď som vyšiel z útrob hradu do hmlistého dňa, vetry vejúce od oceánu mi rozstrapatili vlasy.

Vykročil som smerom k poliam: dole podo mnou sa v skalách kľukatila cesta k vode, kde zopár ľudí chytalo ryby širokými sieťami na tých pár maličkých lodiach, ktorými sme disponovali. Zvyšok bol na poliach a zbieral obilie. V lesoch naokolo aj v horách rástlo nejaké ovocie a orechy a pôda tu bola pri troche úsilia obrábateľná a úrodná. Bola však hanba, že bolo potrebné až *tolké* úsilie.

V diaľke som začul štrnganie mečov, a tak som vyrazil smerom na cvičisko. Možno budem môcť niekomu podať pomocnú ruku pri tréningu. Keď som tam však dorazil, zbadal som, že vedenia tréningu sa ujal schopný Inigo, a tak bolo jasné, že som tu celkom zbytočný. Zvalil som sa teda na jednu z dosák na boku cvičiska, pripravený sledovať nádejné bojové talenty.

„To je on,“ ozval sa odrazu niekto šeptom. „Ráno zabil troch chlapov, ktorí chceli zdrhnúť. Vraj je Kawanovými ušami aj očami.“

„A ak zajmú niekoho naozaj dôležitého, on je vraj jediný, čo... sa o to vie *postarať*,“ dodal ďalší tlmený hlas. „Ani len Kawanova stráž nie je natoľko chladnokrvná, aby každého zabila.“

„Kawan je tvrdý chlap, ale nie je celkom bezcitný,“ pridal sa k nim ktosi tretí.

„Myslíš, že by nás mohol počuť?“

„Ak som Kawanovými ušami aj očami, asi bude najlepšie predpokladať, že vás môžem počuť vždy,“ povedal som bez toho, aby som pozrel ich smerom.

No potom som tú chybu spravil: rozhladol som sa po cvičisku. Vlastne vždy, keď som sa pokúsil nadviazať s niekým očný kontakt, odvrátili odo mňa zrak.

Vedel som, aké to je, keď vás ľudia spoznávajú. Ktovie, aké to však je, keď vás aj naozaj poznajú.

Potom sa moje uvažovanie zvrtno celkom iným smerom a ja som si bolestivo uvedomil, že chcem zistiť, aké to je, keď je vám odpustené.

Keď som sledoval súboje, dal som si záležať, aby som si na tvári zachoval neutrálny výraz, no v hlave mi divoko vírili myšlienky, narážajúc jedna o druhú.

„Nieкто, kto naozaj stojí za to?“

Keď si Kawan ku mne prisadol, narovnal som sa.

Pozrel som naňho, dúfajúc, že si nevšímne to veľké pohrdanie v mojej tvári.

Nikdy nemrhal energiou na to, aby pútal svojím odevom; aj teraz na seba navliekol rôzne vrstvy kožených handier. Tmavé vlasy mal vzadu zopnuté, no očividne si ich neprečesal. Cez pravé plece mal prehodený jediný dlhý vrkoč. Vravelo sa, že mám oči po matke, no práve kvôli jeho vlasom si mnohí mysleli, že som aj Kawanov syn.

„Ťažko povedať.“

Zachechtal sa. „Tento týždeň máme dvoch nových mladíkov zo Sibralu.“

To slovo medzi nami ostalo visieť v tichu. Sibral bol tak ďaleko na západe, že bol prakticky na hranici s nepriateľom.

„To mali dlhú cestu,“ poznamenal som.

„Mali. Vysvitlo, že nás nehľadali. Dokonca ani netušili, že existujeme. No keď sa dostali na hranicu nášho panstva, s radosťou sa k nám pridali – výmenou za strechu nad hlavou a teplé oblečenie.“

„Dokonca vôbec netušili, že existujeme,“ zamrmlal som si pod nos.

„Nič sa neboj. Čoskoro o nás bude vedieť každý.“ Rukami si potiahol hrubé nohavice trochu vyššie. „Pokiaľ ide o tvoje ranné dobrodružstvo: jeden proti trom nie je drobnosť, no aj tak by som preferoval, aby si ich radšej motivoval nedezertovať, než ich následne chytil. Určite by to bolo užitočnejšie. Zíde sa nám každý bojaschopný muž.“

Zahryzol som si do jazyka, pretože rozhodne nebola moja chyba, že toto jeho malé *kráľovstvo* skrátka očakávania ľudí nespĺňalo.

„Čo by si navrhol ty?“

„Vhodné varovanie.“ Pozrel k oblohe. „Dopočul som sa, že dnes večer trénuješ. Sprav to tak, aby každý pochopil, že čin so sebou nesie dôsledky.“

Uhol som pohľadom a s povzdychom odvetil len: „Áno, pane!“

Plesol ma po chrbte. „Tak sa mi to páči. Len to tu sleduj, a keď sa zjaví niekto nádejný, daj mi vedieť.“

S tým sa odo mňa pobral preč. Keď kráčal, ľudia mu ustupovali z cesty. Vlastne sa mi stávalo to isté, no v jeho prípade to celé pôsobilo akosi honosnejšie. Keď som ho sledoval, zišlo mi na um, že je to vlastne cenná lekcia. Ak nemôžem byť ten, koho poznajú či ten komu bolo odpustené, môžem byť ešte stále ten, čo vzbudzuje strach.

ANNIKA



Keď som otvorila dvere do knižnice, ovalila ma vôňa starých kníh: v tej sekunde som pocítila, ako ma zaliala aspoň čiastočná úľava. Rýchlo som pohľadom prebehla po miestnosti, užívajúc si pocit pokoja, ktorý mi pohľad na knižnicu vždy prinášal.

Bolo tu toľko informácií; toľko príbehov! V prednej časti sa nachádzali nižšie police, pomedzi ktoré sa dalo prechádzať ako cez bludisko, a priestor pre stoly určené na štúdium. Keď sem poobede začalo cez veľké okná prenikať slnko, bola to fantastická kombinácia: vzdelávať sa a zároveň sa vyhrievať na slnku ako mačka. Jednoducho blaho!

Knižnica bola obrovská miestnosť s galériou namiesto druhého poschodia v zadnej časti a rebríkmi pri regáloch s knihami v prednej, z ktorých dĺžky sa mi krútila hlava. Niektoré zo starších kníh boli dokonca k policiam pripevnené reťazou a pokiaľ ich niekto chcel študovať, musel o povolenie požiadať kráľa a presvedčiť Rhetta, ktorý knižnicu strážil, akoby šlo o nejakú milovanú ľudskú bytosť, aby toto povolenie vôbec akceptoval. Naša zbierka bola natoľko rozsiahla, že nás o výpožičky často žiadali dokonca aj z okolitých kráľovstiev. Pod vyrezávanými drevenými lavicami boli pre prípad požiaru nachysta-

né vedrá s pieskom, aby sa zvýšili šance na záchranu čo najväčšieho počtu kníh. Našťastie ich doteraz nikdy nebolo potrebné použiť.

Kým som sa rozhliadala dookola a vychutnávala pokoj, ktorý tu panoval, Rhett vyšiel spoza vysokej police a pousmial sa.

„Už som sa čudoval, kde si!“ zahlásil, položil kôpku kníh na najbližší stôl a podišiel bližšie, aby ma objal.

Rhett bol jedinou osobou v celom paláci, ktorá sa neobťažovala v mojej prítomnosti s formalitami: možno preto, že sme sa poznali už od detstva; možno preto, že kedysi slúžil v stajniach a dobre ma poznal aj v mojej neupravenej podobe. Skrátka, Rhett sa ku mne vždy správal tak, akoby bola korunka v mojich vlasoch len ďalšou dekoratívnou ozdobou.

„Bolo mi nanič,“ povedala som.

„Dúfam, že nič vážne,“ povedal, odtiahol sa odo mňa a zoširoka sa usmial.

„Vôbec.“

Uškrnul sa. „Na čo máš dnes náladu?“

„Na rozprávky. Tie, v ktorých každý dostane, čo chce, a potom sú všetci až naveky spokojní.“

S úškrnom na perách mi kývol prstom, akoby vravel: *Nasleduj ma*. „Tak to máš šťastie, minulý týždeň akurát prišlo niečo nové. A keďže ťa dobre poznám, pani moja, som si istý, že takéto niečo si už dávno-prádávno nečítala,“ povedal a z jednej z vyšších polic vyťahol knihu s ošúchaným obalom a podal mi ju do rúk. Napadlo mi, či ju za tie roky čítal aj niekto iný; vlastne som mala často pocit, že som v celom paláci jediná osoba, ktorú knižnica zaujíma.

„Musím uznať, že máš absolútnu pravdu. Toto bude veľmi príjemné.“

„A vezmi si aj tú novú,“ pokračoval a položil mi do rúk ďalšiu knihu. „Čítaš extrémne rýchlo.“

„Ja by som povedala, že ani zďaleka to nie je dostatočne rýchlo,“ usmiala som sa.

Zahľadel sa na mňa a ja som v tom pohľade zbadala čosi neznáme a nové. „Ostaneš na čaj? Alebo ešte lepšie, môžem ti nájsť ďalší zámok, aby si skúsila...“

No ja som si len povzdychla, pretože hoci som veľmi chcela ostať, vedela som, že ma zajtra čaká vyčerpávajúci deň. A dnes večer to bude azda ešte horšie.

„Ten zámok mi nechaj na najbližšie. Uvidíš, že mi to raz pôjde lepšie než tebe.“

Provokačne sa na mňa pozrel. „Dobre, možno raz budeš úžasná panovníčka. A šikovnejšia čitateľka? Nepochybne. No rýchlejšia v otváraní zámkov bez kľúča než ja, o tom silno pochybujem.“

Zachichotala som sa. „To sa uvidí. A ďalšia vec, ja nikdy žiadna panovníčka nebudem. Celkom mi postačí spokojne žiť pod vládou môjho brata. Jedného pekného dňa.“

„Akoby to nebolo to isté,“ pousmial sa.

„Ďakujem za knihy!“

„Kedykoľvek, vaša výsosť!“

Bola som pripravená, že to pôjde ťažko, no aj tak ma zaskočilo, ako veľmi bolestivé je byť dlhšie na nohách. Keď mi na schodisku vypadli knihy z rúk, sklonila som sa po ne akosi prirýchlo a v tom momente mi bolo jasné, že niečo nie je v poriadku.

Keď som zacítila ostré pálenie v zadnej časti ľavej nohy, zasyčala som od bolesti a rýchlo sa poobzerala dookola. Našťastie som bola sama.

Neveselo som vykročila ďalej, vlečúc sa meter po metri, no nedalo sa inak. Dostala som sa až k mojej komnate a otvorila dvere.

„Vaša výsosť!“ zvolala Noemi a ponáhľala sa za mnou zatvoriť dvere.

Keď mi vyhrnula hore sukne, tvár sa mi stiahla do bolestivej grimasy. „Aké zlé to je?“

„Zdá sa, že sa rana znova otvorila, no dobrá správa je, že len jedna z nich. Poďte, pomôžem vám do postele.“ Hlavu si prestrčila

popod moje rameno a ja som sa pomaly narovkala. „Čo ste, preboha, robili?“

„Zjedla som raňajky. Šla do knižnice. Ved' ma poznáš. Samé divoké aktivity.“

Noemi sa zasmiala a pomohla mi lahnúť si na brucho. „V každom prípade rada vidím, že máte opäť chuť žartovať.“

Pravdou je, že mi to predtým občas napadlo: či ešte budem mať niekedy chuť smiať sa. „Priniesla by si mi, prosím, knihy? Nech sa mám s čím zabaviť?“

Noemi bleskovo prebehla na druhú stranu izby, doniesla knihy a položila ich na môj nočný stolík. Zadávala som sa na poničenú väzbu kontrastujúcu s novučičkým obalom druhej knihy a bola nevysslovne rada, že mi ich Rhett nanútil obe. Aj tak sa dnes popoludní už z postele nepohnem.

„Jeho veličenstvo poslalo odkaz, že mám na dnes pripraviť vašu najkrajšiu róbu. Vraj máte večer dôležité stretnutie. Za iných okolností by som volila striebornú, ale keďže sa vám to opäť otvorilo, predpokladám, že nejaký tmavočervený odtieň by mohol byť bezpečnejší.“

„Správne uvažovanie, Noemi. Vďaka!“

„Teraz to zašтіpe.“

„Viem.“

Keď sa dala do práce, snažila som sa nevydať ani hláska. Čím menej vedela o tom, ako ma to bolí, tým lepšie. Namiesto toho som sa snažila zamestnať sa premýšľaním o tom, ako niekoho požiadať o ruku, ak si ho vôbec za manžela zobrať nechcete.

Vzdychla som si snažiac sa potlačiť znechutenie. Aj otcovo a matkine manželstvo bol vopred dohodnutý zväzok, no vznikla z toho veľká láska a také silné puto, že keď matka zmizla, otec bol celé mesiace ako bez duše. Tá udalosť ho navždy zmenila.

Takže som z prvej ruky vedela, že dohodnuté manželstvo nemusí byť nevyhnutne tá najstrašnejšia vec na svete. Navyše, hrad bol

dostatočne priestranný na to, aby sme sa v prípade potreby vídávali maximálne pri spoločnom stolovaní. Stále mi ostanú moje komnaty, moja knižnica, môj brat a Noemi. Budem mať svoje stajne a pri sebe všetkých tých, ktorým dôverujem. Len budem mať navyše ešte aj manžela. To je celé.

Keď Noemi dokončila nevyhnutné, otvorila som jednu z kníh a stratila sa vo svete, kde sa ľuďom ich túžby skutočne plnili.

LENNOX



„Nešuchtajte sa!“ zvolal som, vedúc skupinku nováčikov hore mier-
nym úbočím. Naschvál som sa pri tom vyhol miestu, kde som sa
dnes vysporiadal s tromi dezertérmi.

Od oceánu dul silný vietor a rozfúkaval vysokú trávnu s takou
intenzitou, že som musel kričať. To však bolo celkom v poriadku:
predsa len na to u mňa boli všetci zvyknutí.

„Zoradte sa tu!“ rozkázal som približne tuctu vojakov, ktorí sa
práve zhromaždili na vrchu kopca.

„Povedzme, že ste v teréne a oddelíte sa od zvyšku skupiny. Stra-
títe sa v lese alebo si zabudnete svoj kompas. Čo spravíte?“ spýtal
som sa, no odpoveďou mi bolo len napäté ticho. „Nikto?“

Len tam tak stáli, ruky prekřížené cez hrud'. Niektorí z nich sa
triasli.

„V poriadku. Ak je deň, je to pomerne jednoduché. Slnko sa hý-
be z východu na západ. Pozrel som na zem a takmer okamžite na-
šiel, čo som potreboval. „Nájdite si palicu, ideálne tak pol, trištvrte
metra dlhú a upevnite ju zvislo do zeme.“ Presne to som urobil aj ja.
„Keď slnko začne stúpať, prípadne hneď, ako máte príležitosť, po-
ložte na koniec tieňa palice kameň.“ Položil som kameň na koniec

predpokladaného tieňa. „Potom počkajte približne pätnásť minút. Slnko sa pohne a s ním aj tieň. Potom položte druhý kameň na koniec nového tieňa.“ Položil som na zem druhý kameň. „Čiara, ktorá zdanlivo spája tieto dva body je línia východ-západ. Ak zamierite na východ a stočíte to k severu, dorazíte k hradu. Alebo k oceánu. Predpokladám, že ste dosť bystrí na to, aby ste spoznali rozdiel.“

Nič. No čo už. Mne to náhodou prišlo vtipné.

„Ak však idete v noci, je to o niečom celkom inom, pretože v takom prípade sa budete musieť vedieť orientovať podľa hviezd.“

Ozvalo sa prešľapovanie vymrznutých nôh a skupina sa pritísala bližšie k sebe. Prečo si nikto neuvedomoval, pred akými významnými udalosťami tu stojíme? Na druhej strane tohto celého predsa čakalo *kráľovstvo!* A týchto tu zaujíma len to, či im je zima!

„Pozrite sa hore. Vidíte tie štyri hviezdy, ktoré tvoria nepravidelný štvorec?“ Ticho. „Aspoň niekto?“

„Áno!“ povedal konečne ktosi.

„Vidíte to všetci? Pretože, ak nie, potrebujem, aby ste mi to povedali hneď teraz. Nevieť vás učiť ďalej, pokiaľ ste už stratení.“ Opäť ticho. „V poriadku. To je Ursa Major. Ak pôjdete po línii tých dvoch posledných hviezd, mali by ste nájsť najjasnejšiu hviezdu na oblohe: Polárku. Vidí ju každý?“

Medzi mojimi zverencami sa ozvalo váhavé mrmlanie.

„Polárka ukazuje takmer dokonale na sever. Na oblohe sa nehýbe, no iné hviezdy obiehajú okolo nej. Ak sa pozriete priamo hore a sústredíte sa na ten bod, pozrite odtiaľ smerom k Polárke a tá vám ukáže sever. Ak zamierite na sever, vždy by ste sa napokon mali vedieť dostať k hradu.“

Poobzeral som sa dookola, aby som sa uistil, či pochopili. Mne samotnému to celé prišlo jasné, no oblohu som študoval ešte prv, než som sa naučil čítať. To bolo ešte v časoch, keď som mal niečo na čítanie k dispozícii. Keďže neboli žiadne otázky, pokračoval som ďalej.

„Ďalšou možnosťou je zobrať dve palice, potom si vybrať nejakú jasnú hviezdu na oblohe a palice zoradiť meter od seba hneď pod tou hviezdou. Potom čakáte, rovnako ako so slnkom, ale ideálne aspoň dvadsať minút, kým sa hviezdy pohnú. Ak hviezda stúpa priamo nad vašimi palicami, ste obrátení na východ; ak klesá za ne, pred vami je západ. Ak sa pohne doprava, ste obrátení na juh a ak doľava, na sever. Hlavne si jednotlivé strany nepopleťte, pretože sa beznádejne domotáte. V priebehu nasledujúcich nocí je vašou úlohou chodiť sem a precvičovať si to. Dokonca aj keď bude zamračené. Približne o mesiac vám to pôjde od ruky. A teraz sa pozrite na mňa,“ zavelil som a všetky oči boli naozaj v sekunde na mne. „Vysvetlil som vám, ako sa sem pomocou oblohy dostať, no musím vám objasniť aj niečo ďalšie.“ Naschvál som si dal záležať, aby som pozrel na každého jedného zvlášť. „Ak tieto zručnosti použijete na to, aby ste odtiaľto utiekli, idete proti mne. A verte mi, to by ste ľutovali.“

Nejaký odvážlivec sa zmohol na: „Áno, pane!“

„Výborne, rozchod!“

Keď za hrebeňom kopca zmizol posledný tieň, zhlboka som si vydýchol, ľahol si do trávy a pozrel smerom hore.

Niekedy mi ešte aj v súkromí mojej izby prišiel hrad príliš rušný. Všetky tie ozývajúce sa kroky, stupidné hádky a zbytočný smiech. No tu vonku som vedel skutočne premýšľať.

Keď som začul vedľa seba šuchot, strhol som sa, no vtom som si uvedomil, že je to Bodliačik. Očividne ma našla.

„Aha ju! Na love? Chytila si niečo poriadne?“

Pokúsil som sa ju poškrabať na hlave, no ona už bola zase v pohybe, a tak som hlavu opäť otočil k oblohe.

Bola krásna; neustála pripomienka toho, akí sme my ľudia malí. Otec mi zvykol ukazovať rôzne tvary súhvezdí; rozprával mi o postavách a príbehoch, ktoré s nimi boli spojené. Nebolo mi celkom jasné, koľko z toho mám brať vážne, no stále sa mi páčila myšlienka, že práve teraz niekde iný otec rozpráva podobné príbehy svojmu

synovi a že ten chlapec premýšľa o možnostiach, ktoré mu život ponúkne; že sa raz stane niekým, kto bude legendou; niekým, kto si raz tiež zaslúži svoje miesto na hviezdnej oblohe.

Chudák chlapec! Pretože jedného dňa sa jeho ilúzie zrútia ako domček z karát. Aspoň v túto noc som však mohol dúfať, že ten chlapec kdesi dúfa tiež.

ANNIKA



Vonku na oblohe už mesiac stúpал vysoko a hviezdy okolo neho sa ligotali ako diamanty, hoci sa dalo i voľným okom vidieť, že nie všetky boli biele; niektoré modré, niektoré žlté a niektoré ružovočervené. Inými slovami, nočná obloha bola dnes večer tou najlepšie odetou dámou a mesiac jej slúžil ako dokonalá koruna.

Miestnosť bola plná hudby a veselých ľudí a tanečný parket zapĺňali páry rôznych vekových kategórií. Len ja som stála pri stene a vyzerala von oknom.

Bratranec Nickolas tu bol tiež, presne, ako slúbil. Stál vzpriamene ako svieca a pôsobil unudene. Teda, niežeby inokedy vyzeral inak.

Nickolas, verejnosti známy ako vojvoda z Canisse, bol vysoký a štíhly muž s gaštanovými vlasmi a ostražitým pohľadom, ktorý naznačoval, že si toho veľa necháva pre seba. Ako človek, ktorý často koná v zmysle – čo na srdci, to na jazyku, som kedysi túto črtu obdivovala. Bol to schopný muž, ktorý vždy vedel, ako vystupovať a okrem toho aj príslušník jedinej rodiny v krajine, na ktorej záležalo. Aspoň podľa môjho otca.

Jeho rodičia boli popravení, paradoxne na otcov príkaz, pre podrozenie z vlastizrady. Jeho matke, lady Leone, kolovala v žilách kráľov-

ská krv, hoci šlo o *veľmi* vzdialené príbuzenstvo, po ktorom by bolo v rodokmeňoch potrebné dlho pátrať. Nickolas bol ušetrený; koniec koncov bol vtedy len malé dieťa. Hneď, ako trochu vyrástol, musel prisahať vernosť našej rodine. Je možné, že mal niekde tam vonku ešte stále skupiny svojich podporovateľov, no navonok nikdy ničím nezradil podporu rodu Vedette. Prirodzene, ani to nezastavilo šírenie rôznych chýrov a aj tie stačili na to, aby otca vyprovokovali k činom. Napokon, už dlho sa sústreďoval na našu budúcnosť: moju aj môjho brata.

Escalus to mal pri výbere budúcej nevesty komplikované: každá potenciálna kandidátka na seba viazala záväzky spojené s kráľovstvom, z ktorého pochádzala. A ja? Jediný muž hodný mojej ruky bol ten, ktorý ma o moju výsadnú pozíciu mohol pripraviť. Vďaka manželstvu s Nickolasom by sa však pozícia Escala mohla posilniť; nebolo v tom nič komplikované či zákerné. Vlastne sa to každému zdalo očividné. Možno okrem mňa.

Pre otca som nemala inej odpovede než kategorické *nie*, no moje odmietnutie bolo v momente zmietskuté zo stola. A tak som dnes večer mala Nickolasa neustále v päťách; aj keď som sa snažila nenápadne sa mu vyhnúť a presúvať sa po sále a rozprávať sa s hosťami. Každú chvíľu som ho pristihla, ako sa za mnou plíži. Ani som sa nenazdala a stál mi za chrbtom, vždy akosi príliš blízko.

„Zvyčajne tancuješ,“ skonštatoval teraz.

„Áno. Mala som zdravotné problémy a ešte stále nie som v poriadku,“ odvetila som.

Neurčito čosi zamrmlal a ostal stáť pri mne, pozorujúc zhromaždených hostí.

„A rada jazdiš na koni, pravda? Pôjdeš aj zajtra, so mnou, jeho veličenstvom a jeho výsostou, však?“

To bol celý on! Nepýtal sa, len oznamoval, no napokon to nechal vyznieť ako otázku, aby pôsobil zdvorilo.

„Vskutku rada jazdím na koni. Zajtra sa nepochybne pridám, pokiaľ mi to okolnosti dovoľia.“

„Výborne!“

No ak sa mu to zdalo také výborné, ako to, že sa aspoň neusmial? Prečo sa *nikdy* neusmieval?

Pohľadom som prebehla po miestnosti, snažiac sa predstaviť si, aké to bude prežiť život po boku tohto človeka. Ako vždy v takýchto situáciách som sa aj teraz samej seba spýtala, čo by spravila moja matka. No nad tým, čo by v tejto situácii spravila, nebolo možné uvažovať bez toho, aby som nepomyslela na to, čo by bola bývala robila, kým sa toto všetko vôbec stalo. V prvom rade by pri mne určite bola bývala stála od začiatku, o tom som nepochybovala. Dokonca aj keby mala ísť proti otcovi, aj keby mala čeliť jeho hnevu, určite by ma bola bývala podporila. A ak by to aj nebolo bývalo stačilo, snažila by sa v tom všetkom nájsť čosi pozitívne. Prechádzala by si tú situáciu z každej strany, kým by sa jej nepodarilo na nej nájsť čosi povzbudzujúce.

Opäť som sa zadívala na bratranca Nickolasa. Dobré, pôsobil prísne a chladne, no na druhej strane za tým mohol byť len jeho hlboký zmysel pre zodpovednosť. Pravdepodobne zasvätil svoj život uchovávaniu hodnôt, ktoré považuje za veľmi dôležité: a ako jeho manželka by som, zrejme, do tejto kategórie mala spadať aj ja.

No a pokiaľ ide o lásku... vlastne som si ani nebola istá, či je schopný tejto emócie. Napokon, sama som zažila niečo tomu podobné len raz – ako dieťa. Automaticky som si spomenula na našu jazdu s matkou a celým sprievodom. Tak veľmi mi chýbalo vyraziť kamsi do sveta; chýbalo mi byť s ňou.

Vtom som zachytila otcov pohľad, ktorý ma vyzýval, aby som sa konečne odhodlala k nevyhnutnému. Preglgla som a snažila sa nejako skonsolidovať.

„Nickolas?“

„Niečo by si zjedla, však?“ skúsil hádať. „Sotva si sa pri stole niečoho dotkla.“

Bože, ten ma naozaj nespúšťa z očí! „Nie, ale vďaka za opýtanie. Mohli by sme sa na chvíľu porozprávať niekde v súkromí?“

Zmätené na mňa zazrel, no aj tak ma nasledoval do bočnej chodby.

„Ako by som ti vedel poslúžiť?“ oslovil ma so spýtavým výrazom.

Strat sa, pomyslela som si.

„Priznávam, že netuším, ako túto konverzáciu čo i len začať, no dúfam, že budeš mať dostatok trpezlivosti a vypočuješ si ma.“ Neprítomný, chladný tón môjho hlasu sa mi v momente sprotivil, no zdalo sa, že Nickolasovi neprekáža. Len krátko prikývol, akoby nechcel mrhať energiou na zbytočné slová.

Na čelo mi vystúpili kropaje potu. Ako mám z tejto chvíle vyčarovať žiadosť o ruku?

„Odpusť, no v mojom postavení som to ja, kto musí nasledujúcu otázku položiť.“ Odkiaľala som si, aby som zo seba slová dostala prv, než si to rozmyslím. „Nickolas, oženil by si sa so mnou? Ak nie, celkom pochopím...“

„Áno.“

„Áno?“

„Áno. Je to veľmi rozumný krok.“

Rozumné. Presne tak by určite každá mladá dáma chcela opísať moment svojich zásnub namiesto slov *osud* či *nekonečná väseň*.

„Súhlasím. Navyše to nepochybne poteší celé kráľovstvo. Viac by ľudí nadchla už len Escalova svadba.“

Prikývol. „Najvyšší čas mu dať dobrý príklad.“

A potom ma absolútne bez varovania pobozkal. Malo mi byť jasné, že ak sa jeho pery nedokážu rozťahnuť do úsmevu, ich schopnosť bozkávať bude, zrejme, otrasná. V jednej kratučkovej chvíli som prežila dva zásadné mílniky: žiadosť o ruku a prvý bozk. A obe sa ukázali byť obrovským sklamaním.

„Vráťme sa,“ navrhol a ponúkol mi rameno. „Jeho veličenstvo určite očakáva novinky.“

Vzdychla som si. „Rozhodne.“

Prijala som ponúknuté rameno a nechala sa odvieť naspäť do tanečnej sály. Otec ma okamžite vyhládal pohľadom, v ktorom sa črtala otázka, a ja som nebadane prikývla.

Videl, že mám zlomené srdce? Tušil, do akej situácie ma dostal? Neviem, čo by ma bolelo viac: vedieť, že netuší, alebo vedieť, že vie a je mu to jedno.

Napokon som sa rozhodla druhej možnosti neveriť. Musí tam predsa stále niekde byť! Jednoducho musí.

V tej chvíli prikráčal Escalus. „Odpusť, bratranec Nick, ale...“

„Nickolas,“ opravil ho. „Nie Nick.“ Jeho tón úplne jasne naznačoval, že je jednoslabičné oslovenie čosi, čo je hlboko pod jeho úroveň.

Escalovi po tvári prebehol rýchly úsmev, no potom sa spamätal. „Pravdaze, Nickolas. Odpusť, no je to už celá večnosť, čo som si zatancoval so svojou sestrou.“

Nickolas sa zamračil. „Ale my máme dôležité...“

„Určite to jednu pieseň počká. Poďme, Annika.“ Escalus ma rýchlo odtiahol, a keď sme boli v dostatočnej vzdialenosti, súciteľne poznamenal. „Vyzeráš, akoby si sa chcela každú chvíľu rozplakať. Skús sa dať ešte na pár minút dokopy.“

„Budem v poriadku,“ povedala som. „Len ma niečím pobav.“

Začali sme tancovať a hoci som si myslela, že sa usmievam, uvedomila som si, že si nie som celkom istá. Opäť som pocítila tú podivnú prázdnotu, azda ešte väčšiu ako tú po strate matky.

„Vravel som ti niekedy, ako som sa raz pokúsil ujst’?“ spýtal sa ma Escalus.

Uchechtla som sa. „Tak to sa nikdy nestalo!“

„Je to tak,“ trval na svojom. „Mal som desať rokov a práve som zistil, že raz zasadnem na trón. Vtipné, že? Pretože jeden by predpokladal, že mi to v tom čase už dávno bolo jasné, no nie? Prečo nikto iný okolo seba nemal ľudí, ktorí by mu plánovali celé dni? Prečo

som sa nemohol priateľiť, s kým som chcel? Prečo moji rodičia už roky predtým rozoberali, s kým sa ožením?“

„Áno, je to trocha úsmevné,“ priznala som, „pretože ja som vedela, že raz budeš kráľ. Asi ešte skôr, než som začala rozprávať.“

„Ale ja sa určite nepýšim rovnakým intelektom ako ty. V každom prípade, kým si ma raz otec neposadil a neukázal mi rodokmeň a naše mená vpísané v ňom, netušil som nič. Dodnes si pamätám, že boli naše mená napísané najjasnejším atramentom, pretože, pochopiteľne, sme veľmi starý rod a my sme boli najmladšia generácia. Keď som otca počúval, ako rozpráva o obrane hraníc a uzatváraní dohôd, vyplašil som sa. Bolo tam skrátka príliš veľa vecí, ktoré boli priveľké pre niekoho takého malého.“

Súcitne som sa naňho zadívala: „Ale vieš, že od teba nikto nečakal, že budeš vládnuť kráľovstvu ako desaťročné decko, že?“

Usmial sa na mňa a potom pohľadom prebehol po miestnosti. „Vidíš a ani to som v tom momente neocenil. Akonáhle som sa dozvedel, že bude koruna raz moja, mal som pocit, že sa to bude diať teraz, v tomto momente. Že by som mal v tej chvíli vedieť všetko zvládnuť. A tak som sa rozhodol, že to nechcem, že radšej utečiem. Bolo to tak pol roka po tom, čo na hrad prišiel Rhett, ešte sám decko. Aj tak mi však bolo hneď jasné, že mu môžem veriť. Pomohol mi zbaliť si veci a spolu sme naplánovali, ktorého koňa osedlať.“

„Počkať, počkať,“ prerušila som ho zmätene. „Chceš mi naozaj povedať, že ti Rhett pomáhal ako desaťročnému ujsť z hradu?“

„Jasné. A celkom bez váhania! No myslím si, že dnes by už bol oveľa opatrnejší.“

Zasmiala som sa. „Zdá sa, že dnes na pleciach nosí oveľa bystrejšiu hlavu.“

„To máš pravdu. Pomohol mi zbaliť sa a ja som napísal list matke a otcovi, v ktorom som sa ospravedlňoval a prosil ich, aby mi odpustili a trón prenechali tebe. Bol som si istý, že ti to aj tak pôjde lepšie než mne.“

Uhla som pohľadom. „To sotva!“

„Je to tak. Hoci si vtedy mala len sedem rokov, bol som si istý, že si oveľa schopnejšia než ja. A stále si myslím, že by si mohla náš ľud viesť, pokiaľ by sa tak situácia vyvinula. Vlastne si myslím, že by na tvoj príkaz ľudia aj skočili z útesu.“

„To je smiešne!“

Pritiahol si ma k sebe o čosi bližšie a zašepkal mi do ucha. „Annika, ak raz budem ako panovník úspešný, bude to len preto, že budeš po mojom boku. Veď si to ty, kto ma vždy upozorní, že sa správam hlúpo. Ak na niečo zabudnem, vždy mi to pripomenieš. Viem, že máš dnes večer pocit, akoby časť teba zomrela, vidím ti to na očiach.“

Uhla som pohľadom. Nickolas sa nemýlil, naozaj som bola až príliš čitateľná.

„No musíš nájsť v sebe silu a držať sa jej, pretože ťa potrebujeme. Predovšetkým ja ťa potrebujem!“

Opatrne ma viedol po parkete a ja som premýšľala o jeho slovách: opäť sa mi chcelo plakať, no tentokrát z iného dôvodu. Nickolas a reťaze, ktorými ma spúťavala povinnosť, mi brali nádej; no Escalus a jeho viera vo mňa mi ju naplno prinavracali.

„Počkaj a podarilo sa ti vôbec opustiť palác? Musel ťa otec naháňať?“

Escalus si len povzdychol. „Nanešťastie som sa preriekol pred kuchárkou, pretože som sa potreboval dostať k nejakému jedlu. A tá šla, samozrejme, okamžite za matkou, ktorá napochodovala do stajní a prehovorila ma, aby som ostal.“

„Ako inak.“

„Ako inak,“ zopakoval po mne. „Takže akokoľvek sa dnes cítiš, som nesmierne vďačný, že ťa tu mám, a nech sa deje čokoľvek, som tu.“

Pozrela som sa na svojho smiešneho, statočného a úžasného staršieho brata.

„Aj ja som tu.“

LENNOX



Spoločná jedáleň bola klasicky plná ruchu, chaosu a napriek tomu, že bol vonku slnečný deň, bola aj poriadne tmavá. Vošiel som dnu, pripravený položiť si ruku na rukoväť meča, keď som si vtom uvedomil, že som si ho nepripol. Keď som okolo seba videl všetky tie nepriateľské tváre, hlavou mi prebehlo, že to asi nebol bohvieaký nápad.

Keď som si to vedel zariadiť, jedával som vždy v čase, keď tu nikoho nebolo, a ak sa spoločnosti nedalo vyhnúť, zvykol som si vziať niečo do ruky a vypadnúť z miestnosti čo najrýchlejšie. Teraz som postával v rohu, odhodlaný rýchlo schmatnúť kúsok chleba, hoci mi bolo jasné, že môj žalúdok túži po niečom oveľa výdatnejšom.

Napokon to však bolo celkom jedno, pretože v tej chvíli ku mne pristúpilo roztrasené malé dievča a prestrašene sa na mňa pozrelo srnčími očami.

„Čo?“ zrúkol som na ňu.

Otvorila ústa, no nedokázala vydať ani hláska.

„Neboj sa, za odovzdanie odkazu ťa predsa nezabijem.“

Nevyzerala, že by ju to presvedčilo, no napokon sa predsa len osmelila.

„Kawan po teba posiela.“

„Naozaj?“ spýtal som sa neveriacky.

Prikývla, a keďže považovala úlohu za splnenú, odpratala sa tak rýchlo, ako to len bez rozbehu bolo možné.

Prečo ma, preboha, chce vidieť? S povzdychom som sa v myšlienkach rozlúčil s raňajkami a vykročil k jeho komnatám. Predpokladám, že v časoch, keď tento hrad stavali, práve tieto miestnosti mali patriť kráľovi.

Musel som si pripomenúť tri veci: po prvé, poslal po mňa on, nie som to ja, čo sa plazí za ním; po druhé, svoju pýchu sa musím pokúsiť potlačiť, pokiaľ to len pôjde a po tretie, musím sa držať pravidiel.

Nikdy nezačni utekať, neuhni pohľadom a nevysvetľuj. Až doteraz sa mi vďaka tomu podarilo prežiť.

Zaklopal som na dvere. Kawan si očividne dával načas a až chvíľu potom poslal niekoho, aby mi dvere otvoril. Aldrik ma privítal so samolúbym výrazom na tvári, a keď dvere otvoril dokorán, všimol som si, že Kawan sedí za svojím stolom, obklopený svojimi osobnými strážcami: Sloneom, Illiom a Mastonom. Posledný z nich, Aldrik, prešiel tiež poza stôl, aby sa k nim postavil.

Jeden by očakával, že sa tejto pocty dostane aj mne, no nie? Veď to ja som syn ženy, ktorú má ovinutú okolo ruky. To ja zaňho robím väčšinu špinavej roboty. A ja som jeden z tých, ktorého sa tu ľudia najviac boja.

No ak som chcel z Kawana čokoľvek vytrieskať, musel by som ho prosiť. A k tomu sa nikdy v živote neznížim. „Volal si ma, pane?“ oslovil som ho, snažiac sa o úctivý tón. Keďže bol posledným potomkom nášho dávno strateného náčelníka, Kawan by sa mohol nazývať kráľom, no on sám hovoril, že si tento titul vezme za svoj, až keď bude mať pod kontrolou skutočné kráľovstvo. Kedykoľvek som si však skúsil predstaviť Kawana s korunou na jeho strapatej hlave, bolo mi jasné, že ani tá mu majestát nedodá.

„Tak je.“ Keď na mňa uprel zrak, napadlo mi, že, zrejme, dostanem nejaký trest. „Prišiel čas ukázať, čo v tebe je. Poverujem ťa Misiou.“

Takmer som sa usmial. Misia! Konečne!

Misia, to bol Kawanov spôsob, ako si ľudí otestovať; ako si overiť, nakoľko sú mu verní. Vždy v tomto prípade zvažoval len tých, o ktorých vedel, že neujdu a tí, ktorí sa po splnení Misie úspešne vrátili, mali okolo seba vždy auru akejsi nedotknuteľnosti. Tú som si zaslúžil svojím mečom tiež, no okrem strachu, ktorý si ľudia s mojím menom spájali, som túžil aj po rešpekte.

Každá osoba poverená Misiou si mohla vybrať vlastných ľudí a stanoviť cieľ: jedinou podmienkou bolo spraviť čosi, čo by prospelo celku. A tak sa vojaci zvyčajne vracali s jedlom, živými zvieratami, prípadne novými posilami do vojska.

Ale až doteraz neprišiel nikto s ničím zásadným, aspoň podľa môjho názoru. S ničím, čo by situáciu nejako výrazne menilo.

Ja sa však postarám o to, aby to bolo tentokrát inak.

„S radosťou prijímam, pane.“

„Ako isto vieš, cieľ svojej misie si môžeš vybrať sám, avšak,“ na chvíľu sa cielene odmlčal a mňa opäť premkol pocit, že sa ma chystá vytrestať, „ja vyberiem vojakov, ktorí pôjdu s tebou.“

„Prosím?“

Kawanovi sa na perách objavil úsmev; očividne si toto celé užíval. Pozrel som smerom k matke, no tá ako vždy len mlčala; pohľad mi ani len neopätovala.

„Áno, potrebuješ ukázať, čo v tebe je, no príliš sa vrháš do rizika. Preto ťa vysielam so skupinou dôsledne vybraných spoločníkov, ktorí na teba dohliadnu,“ dokončil.

Ludia, ktorí ma budú brzdiť!

„Takže: Andre.“

Prízhmuril som viečka. „Ten, čo sotva povie slovo?“

„Griffin.“

Prevrátil som očami. „Ten berie všetko ľahkovážne.“

„Sherwin.“

„Netuším, kto to je.“

„Blythe.“

„Dievča?“

„A Inigo.“ Vysloviť posledné meno mu muselo spôsobiť obrovskú radosť, pretože ak mohol svoju výpravu niekto úplne zmariť, bol to určite Inigo, aj so svojou jazvou cez celú tvár, ktorej tvorca nebol nik iný než ja. Ten bude sotva plniť moje rozkazy!

Slone, stojaci za Kawanom, mal čo robiť, aby si rukou utlmil smiech. Po tom všetkom, čo som vykonal; po všetkých tých živo-
toch, ktoré som zmaril, musím týmto ľuďom stále niečo dokazovať?

Opäť som sa pozrel na svoju matku. „Budeš aj naďalej mlčať? Sfušovaná Misia tá stála manžela a teraz ti možno vezme aj syna. Nemáš k tomu čo povedať?“

Nevyzerala, že by ju to akokoľvek zasiahlo. S vlasmi prehodenými cez plece si ma len chladne premerala. V očiach sa jej črtal úsmev. „Pokiaľ si taký veliteľ, ako všetci myslíme, poľahky sa s touto skupinou vysporiadaš. Verím ti.“

Znova sa medzi nami prehĺbila priepasť a ja som opäť raz ustúpil. „V poriadku. Rád vám ukážem, čo vo mne je.“

ANNIKA



Vždy som zbožňovala zvonenie zvonov. Raz ma dokonca matka vzala až hore do zvonice a požiadala zvonára, aby mi ju poukazoval. Mohla som sa tých obrovských mosadzných kolosov dotknúť a dokonca mi dovolil potiahnuť aj za lano, no ukázalo sa, že som príliš malá na to, aby som ich rozzvonila. Keď sa ich zvuk začal od paláca šíriť do okolia, znamenalo to, že nastala príležitosť oslavovať; napríklad keď sa v kráľovskej rodine narodilo dieťa alebo vojsko vybojovalo dôležité víťazstvo, prípadne (a to bol jediný dôvod, keď som zvuk zvonov počula), v deň niektorého zo sviatkov.

Práve dnes bol Deň založenia a zvony zvonili na jeho počesť. Ktokoľvek v tej chvíli dovidel až k palácu, mohol nás vidieť na balkóne, ako mávame davu pod nami. Hoci to mohlo pôsobiť ako nepodstatná zábavka, práve vďaka týmto chvíľam ma ľud Kadieru vídaval a cítil, že mi na ňom záleží. Pozrela som sa do očí toľkým ľuďom; usmiala sa, keď mi posielali vzdušné bozky a dúfala, že si nikto nevšimne, že dnes dôvod na úsmev rozhodne nemám.

Vietor mi trochu rozstrapatil vlasy, a tak som si ich prehodila cez plece. Potom som sa obrátila k Escalovi v nesmierne elegantnej

slávnostnej uniforme, ovenčenej medailami za splnenie rôznych bojových misií.

Keď ďalšia očarená dáma vykrikla jeho meno, začervenal sa a ja som sa neubránila úsmevu. „Len si zvykaj,“ povedala som mu. „Od týchto prejavov náklonnosti ťa zachráni len manželstvo a dokonca ani v tom prípade si nie som celkom istá, či by ti k nohám nepadali nenápadne odhodené hodvábné vreckovky. Možno by pomohlo, keby si sa nezastavil zakaždým, aby si ich zdvihol.“

Šokovane na mňa vyvalil oči. „Ako by som len také čosi mohol! Dáma predsa potrebuje svoju vreckovku!“

V tom momente sa rozozvučali zvony a utopili môj smiech. Otec, stojaci vedľa Escala z druhej strany, sa cez neho naklonil a pozrel sa na mňa. Podľa iskry v jeho očiach mi bolo jasné, že dnes je to on; že je to *naozaj* on.

„Tak veľmi sa na ňu dnes ponášaš,“ povedal. „S vlasmi cez plece a tým sladkým smiechom si presne ako ona.“

Cítila som, že sa mi do očí začínajú tlačiť slzy.

„Skutočne?“

V takýchto chvíľach sa hnev v jeho duši, ktorý tam tak často sídlil od čias, keď mama zmizla, rozplynul. V takýchto chvíľach sa mi zmenil celý svet. Pocítila som nádej, pretože som uvidela toho muža, ktorý bol na mňa kedysi taký hrdý; ktorý ma podporoval. Premýšľala som, či sa bude vedieť ospravedlniť za vyrieknuté slová a vykonané skutky; premýšľala som, či by dokonca neprivilil a nenechal ma zo zasnub vycúvať. Bola som v pokušení spýtať sa, no rovnako som sa mohla škaredo mylíť a ten otec, teda ten, kým kedysi býval, mi mohol pred očí razom zmiznúť ako sen.

Presne ako ona.

Všetci vraveli, že sa na ňu ponášam, a mňa to často privádzalo do pomykova.

Rozhodne som mala mamin dohora vytočený nos a tmavopolavé vlasy; jej podobizeň, ktorú stále nechali visieť v jednej od-

ľahlej chodbe, mi vždy pripomenula, že som po nej podedila aj oči. Ktovie, či som z nej mala aj čosi viac.

Napadlo mi, že Escalus často postáva s váhou opretou na ľavej nohe; presne tak, ako to robieval otec. Alebo pôsob, akým si zvykli odkášľať: ak by som sa nepozrela, netušila by som, kto z nich to je. Bolo to tak aj so mnou? Rôzne drobné detaily, ktoré mi možno už za tie roky, čo tu nebola, vymizli z pamäte?

„Zdravím ťa, maznáčik,“ ozval sa Nickolas a prikročil k nám bližšie.

Ktovie, či sa aj mama musela občas tak veľmi snažiť vyčariť úsmev na tvári; či sme i toto mali spoločné. „Ahoj.“

„Pridáš sa na hon na líšky?“ spýtal sa a tiež zamával ľuďom v dave.

Takmer mi prekážalo, že som si nechávala túto vzácnu príležitosť dostať sa za múry paláca ujsť, no na druhej strane, aj keby som sa na to cítila, spoločnosť na love sa mi nezдалa práve lákavá.

„Ako som ti spomínala včera, nie som ešte celkom v svojej koži. Samozrejme, veľmi rada jazdím, no aj tak si myslím, že bude lepšie, ak dnes popoludní ostanem tu,“ vysvetlila som. „Ale pokiaľ viem, si skvelý jazdec, takže sa ti určite bude dariť.“

„Zrejme,“ odvetil. „Pokiaľ teda nechceš, aby som tu zostal s tebou.“

Mala som čo robiť, aby som si zachovala neutrálny tón. „To nebude potrebné, asi si aj tak pospím.“ Obrátila som pohľad naspäť k davu, nasadila úsmev a pokračovala v mávaní.

„Premýšľal som,“ začal po chvíli, „že nechcem, aby bolo naše zasnúbenie príliš dlhé. Myslíš, že by bolo reálne zorganizovať svadbu za mesiac?“

Mesiac?!

Zachvátil ma zvláštny pocit... akoby mi niekto zovrel hrdlo rukou.

„Nuž... asi by som to musela prebrať s jeho veličenstvom. Predsa len nemám s plánovaním svadby žiadnu skúsenosť,“ pokúsila som sa zamaskovať strach vtipom.

„Absolútne pochopiteľné. No nemá zmysel márne čakať.“

Horúčkovo som v hlave hľadala dôvod proti, no žiaden som nenašla.

„Ako si želáš,“ povedala som napokon. Zvony dozvonili a my sme v tej chvíli domávali ľuďom v dave a obrátili sa, aby sme vošli dnu. Ďalší program dňa zahŕňal hon na líšky a tanec mladých dievčat na námestí, pri ktorom zvykli vyhadzovať do vzduchu stuhy. Ak by som ostala na balkóne, dovidela by som až tam. Neskôr sa dvere paláca otvorili pre deti, ktoré mali hľadať pomaľované kamene poschovávané po rôznych zákutiach; slávnostný deň mala zakončiť veľká hostina. Inými slovami, Deň založenia bol môj obľúbený sviatok.

Keď sme bok po boku kráčali dnu, všimla som si, že sa Nickolas usmieva. „Teším sa tvojej ochote! Vlastne by som s tebou rád prebral ešte čosi.“ Zastavil sa a chytil ma za ruky, dokonca takým nežným spôsobom, že som sa na chvíľu čudovala sama sebe, kde sa celý môj strach berie. Veď toto je Nickolas! Poznám ho, hoci len letmo, celý život. Nebol to muž, o akom by som snívala, no takisto to nebola žiadna katastrofa.

„Máš už osemnásť rokov, si mladá dáma a ešte k tomu princezná. Po ohlásení zásnub očakávam, že budeš nosiť svoje vlasy vyčesané dohora.“

Srdce mi zamrelo; len zopár minút dozadu mi otec pochválil vlasy. „Ale moja mama nosievala vlasy vždy rozpustené. Aj ja to tak preferujem.“

„V súkromí je to v absolútnom poriadku. No ty už nie si malé dieťa, Annika. Dámy nosia vlasy vyčesané.“

Preglgla som; mladý muž bol nebezpečne blízko k tomu, aby prekročil hranicu. „*Moja matka* bola nesmierne vznešená dáma!“

Naklonil hlavu, a keď prehovoril, napadlo mi, ako môže byť niekto s takým pokojným tónom taký neskutočne iritujúci. „Nechcem vyvolávať hádku, Annika. Skrátka si len myslím, že by si mala dať najavo svoju zrelosť; svoj zmysel pre dodržiavanie spoločenských